

İçindekiler

Büyük Hayat Meydanı'na Çağrı

7

Karanlık Vadinin Devi: Yeis

21

Altın Köprü'nün Şahı: Kibir

26

Buzlu Yokuş ve Acelecilik Cadısı

32

Yalnızlık Aynaları ve Diğerkâmlık Nidası

37

Uyutan Sis ve Tevekkül Kalesi

47

Büyük Hayat Meydanı'na Varış

53

**Bu Kitapta Geçen Bazı Kelimelerin
Anlamlarını Merak Ediyorsan...**

61

Büyük Hayat Meydanı'na Çağrı

Rüzgâr koca sarıçam ağaçlarının dallarını bükerek esiyor, kar taneleri pencerenin camına usulca vuruyordu. Ufukta güneş, kızılığını dağların üzerine serpiştirerek ağır ağır vedaya hazırlanıyor; gökyüzü, geceyi karşılamadan önce **SON KEZ KIZILLIKLA SÜSLENİYORDU.** Soba çatır çutur sesler çıkararak yanıyor, odanın içine yayılan ıhlamur kokusu insana huzur veriyordu.

Torun, nenesinin dizine sokulmuş gözlerini kırpmadan onun şefkatli yüzüne bakıyordu.

“Neneee,” dedi küçük çocuk,

“Uykum çok geldi de. Bana hani
şu tembel Himmet’in, bitmek
bilmeyen kış mevsimini sonlandırdığı
güzel bir masaldan bahsetmiştin ya,
bir daha anlatır mısın?”

Nenesi gülümsedi, **TORUNUNUN BAŞINI USUL-
CA OKŞADI.**

“Masallar sadece uyumak için anlatılmaz, **BAZEN DE UYANMAK İÇİN ANLATILIR** güzel yavrum. Dinle bakalım, Himmet nasıl uyanmış?” dedi ve sesini, masal anlatırken kullandığı tesirli tona büründürdü.

“Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde... Develer tellal iken, pireler berber iken, ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallar iken... Uzak diyarların birinde, gökyüzünün yere değecek kadar alçaldığı, semadaki beyazlığın dağların tepesindeki beyazlıkla buluşup dost olduğu **ULU DAĞLARIN ORTASINDA** bir memleket varmış. Bu beldede ilkin ilkbahar yaşanmış, sonra yaz, ardından sonbahar ve peşine kış gelmiş.

Diğer üç mevsim vakitlerini doldurup gitmişler ama ne hikmetse kış mevsimi inatçılık yapmış. Aylar, aylar geçmiş; dondurucu ayaz geçmek bilmemiş. Karlar bir türlü erimemiş, soğuklar hız kesmeden devam etmiş. İnsanlar çaresizce evlerine kapanmış, gürül gürül akan nehirler baştan başa buz tutmuş.

Evlerdeki odunlar,
kömürler bitmek üzereymiş;
hayvanlar için ayrılan
yemler, samanlar ve otlar da
tükenme noktasına gelmiş.

Velhasılıkelam, bu beldenin ahali sobalarının başında, bu kara kışı nasıl atlatacaklarını kara kara düşünmeye

başlamış. Günler geçtikçe **İLKBAHARIN GELMESİ-NE DAİR UMUTLAR DA** o karların altında kaybolmaya yüz tutmuş.

Kışın hüküm sürdüğü bu memleketi yöneten çok adil bir padişah varmış. Padişah, halkının zor şartlarda yaşamasına ve yüzlerindeki güzel tebessümün kaybolmasına artık dayanamaz hâle gelmiş.

‘BU KIŞA SON VERMEK GEREK!’ diyerek vezirlerini divana toplamış.

Vezirler günlerce, gecelerce düşünmüşler; kalın kapaklı kitapları okuyup hatmetmişler, âlimlere sualler sormuşlar ama hiçbiri bu bitmek bilmeyen kışın sebebini çözememişler.

En sonunda içlerinden biri,

**‘Padişahım,’ demiş,
‘Kaf Dağı’nın eteklerinde
yaşayan; esrarların, gizlerin,
tılsımların sırrına vâkıf olan
ulu bir Bilge var. Bu müşkülümüzü
çözse çözse o çözer.’**

Bu fikir, padişaha ve hazırına yani orada bulunanlara mantıklı gelmiş. Adil padişah hiç vakit kaybetmeden, vezirlerini ve askerlerini yanına alıp ulu Bilge’nin mağarasının yolunu tutmuş. Karlı ve buzlu yolları aşmış. Nihayet Bilge’nin mağarasına varmış.

Bilge, ak sakalı göğsüne inen, gözlerinin içi yıldız gibi parlayan, **HİKMET SAHİBİ BİR ZATMIŞ.** Padişah, halkının çektiği ıstırabı ona yana yakıla anlatmış.

Bilge, vakur bir tebessümle başını sallamış ve şöyle demiş:

‘Ey adil padişah! Ülkenizin üzerine çöken bu kış ve dondurucu soğuk, memleketin değil, **HALKIN ARASINDAKİ SOĞUKLUKTUR.** İnsanlar çalışmayı bıraktıkları,

birbirlerine yardım etmeyi unuttukları ve yaşama sevincini yitirdikleri için tabiat onlara küsmüş.

Bu kışa son verecek olanlar, çocuklar. Bu saydığım kötü hasletlere henüz sahip olmadıkları, kalpleri saf ve temiz olduğu için şehrinizdeki **TÜM ÇOCUKLAR ARASINDA** bir kura çekilmelidir. Kurada çıkan çocuk, zorlu bir yolculuğa çıkıp Büyük Hayat Meydanı'nı bulmalı ve oradaki Bahar Tohumu'nu yeryüzüne serpmelidir.'

Padişah ve vezirleri şaşkınlıkla birbirlerine bakmışlar.

'Ama bir çocuk bunca tehlikeyi nasıl aşar?' diye sormuşlar.

Bilge, gözlerini uzaklara dikip gülümsemiş:

'Korkmayın. Ben de zamanında böyle bir çocuktum. Yüzyıllar evvel benim memleketime de böyle bir kış çökmüştü ve o kurada ben çıkmıştım. İnsanın içindeki inanç, en sert buzları bile eritir. Yalnız bir şartım var...'

Padişah heyecanla,

'Nedir ey Bilge? Söyle, hemen yapalım' demiş tam bir teslimiyetle.

Bilge, parmağını havaya kaldırarak hikmetli sırrı söylemiş:

'Bu özel çocuk için **ÖZEL BİR AT BESLENMELİDİR**. Ancak bu at sıradan bir at olmamalı. Onu arpayla,

samanla veya yulafla beslemeyeceksiniz. Bu at; ona bakanların kalbindeki şevkle, heyecanla, ümitle, çalışma arzusu ve yaşama sevinciyle beslenmelidir. Ayrıca bu eşsiz ata tam kırk gün kırk gece boyunca hikmet dolu masallar, kıssalar anlatmalısınız.

**Bu kutlu atın adını da Şevk
koyun. Çünkü insanı hayatta
menziline, gayesine ulaştıran
binek, ancak ve ancak şevktir.'**

Bilge, sözlerini tamamlarken cübbesinin koynundan üzerinde hiçbir şey yazmayan beş tılsımlı kâğıt çıkarıp padişaha uzatmış.

'Alın, bunları kurada çıkıp yola çıkacak o çocuğa verin,' demiş. 'Çocuk o yolda zorlu sınavlardan geçerken bu kâğıtlara her baktığında, kâğıtlardaki **GÖRÜNMEZ HİK-METLER VE ASIRLIK HİKÂYELER** ona rehberlik edecektir.'

Adil padişah, Bilge'nin bu sözlerine kulak vermiş, şartını hemen kabul etmiş. Vakit kaybetmeden şehre dönmüş. Derhâl emir verip en usta seyislerinden Bilge'nin şartlarına göre bir at bulup yine o şartlara göre atı beslemelerini istemiş. **KIRK GÜN KIRK GECE BOYUNCA** bu özel at, umutla ve dualarla beslenmiş; sabahlara kadar dinlediği hikmetli hikâyelerle büyümüş. Kırkinci gün dolduğunda tellallar sokaklara dökülmüş, 'Duyduk duymadık demeyin!' diyerek bütün halkı sarayın avlusuna çağırmışlar.

Ahali merak ve endişe içinde avluda toplanınca, padişahın en yaşlı veziri yüksekçe bir yere çıkıp, kalabalığa kışın nasıl son bulacağını açıklamış:

‘Ey ahali! Bilin ki
başımızdaki bu bitmek
bilmeyen kışın sebebi,
aramızdaki kardeşlik bağının
zayıflamasıyla birbirimize
karşı soğuyan kalplerimizdir.

Ulu Bilge’den öğrendik ki kışın bitmesi ancak içimizden kurayla seçilecek saf yürekli bir çocuğun, karlı dağları aşıp Büyük Hayat Meydanı’nı bulması ve oradaki Bahar Tohumu’nu yeryüzüne serpmesiyle mümkündür. **ŞİMDİ, O KURTARICI ÇOCUĞU BELİRLEME VAKTİDİR!’**

Meydana büyük bir sandık getirilmiş. Sandığın içine memleketteki tüm çocukların adları yazılıp atılmış. Nefesler tutulmuş, padişah elini sandığa daldırmış ve bir kâğıt çekmiş. Kâğıtta yazan isim okunduğunda bütün meydanı derin bir sessizlik kaplamış.

KURADA ÇIKAN İSİM HİMMET’MİŞ!

Meydandaki kalabalıkta duran Himmet’in anasıyla babası, oğullarının adını duyunca sevinçten gözyaşlarına boğulmuşlar. Memleketi zor durumdan kurtaracak bu kutlu görevin kendi evlatlarına nasip olması göğüslerini kabartmış, ‘Belki de bu ulvi yolculuk, oğlumuzun ağır

uykusundan uyanmasına vesile olur' diyerek içleri umut ve gururla dolmuş.

Fakat onlar sevinçle birbirlerine sarılırken, ahali şaşkınlık içindeymiş.

Çünkü Himmet zeki,
kalbi de tertemiz bir çocukmuş;
ancak şehrin en tembel,
en üşengeç çocuğu yine oymuş.
Onun bu bitmek bilmeyen
tembelliği bütün kasabada
dillere destanmış.

Kışın lapa lapa kar yağdığında arkadaşları dışarıda kar-
dan adam yapar, kızak kayarken; Himmet sıcacık sobanın
başından bir adım olsun ayrılmazmış. Bütün gününü pen-
cereden dışarıyı seyrederek, miskin miskin esneyerek
geçirip içinden şöyle dermiş:

'AMAN, ŞİMDİ KİM KALKACAK DA YORULACAK?' Canım oynamak istiyor ama kalkmaya üşeniyorum, keşke birisi benim yerime oyun oynasa da ben de oynamaktan zevk alsam.'

Halk, 'Nasıl olur? Bu tembel çocuk mu **BİZİ KIŞTAN KURTARACAK?'** diye fısıldaşmaya başlamış hâliyle."

Nenesini keyifle dinleyen torun kıkırdadı.

"Tam bana benziyor nene, ben de kar yağınca bazen yerimden kalkmak istemiyorum."

Nenesi içtenlikle gülümsedi.

“Öyle mi yavrum? O zaman iyi dinle, bak bakalım **HİMMET İÇİNDEKİ UYUŞUKLUĞU NASIL YEN-MİŞ, ÖĞREN.”**

“Peki” dedi torun, meraklı gözlerle bakarken tonton nenesine.

Nenesi masalını anlatmayı sürdürdü:

“Tembel olmasına tembelmiş ama Himmet’in içinde tuhaf bir merak da varmış. Kasabaya gelen gezginlerden, ak sakallı âlimlerden ve meddahlardan hep o efsanevi **‘BÜYÜK HAYAT MEYDANI’NI** dinlermiş. Gidip görenlerin anlattığına göre bu meydan; güllerin hiç solmadığı, ırmakların pırıl pırıl aktığı, insanın gerçek bilgeliğe, huzura ve sonsuz mutluluğa kavuştuğu büyümlü bir yermiş. Himmet burayı öyle çok merak edermiş ki rüyalarında bile hep o meydanı görürmüş. Ne var ki, oraya gitme isteği olduğunda içinde hep var olan ağır tembellik ona fı-sıldarmış:

‘Ohooo, kim kalkıp da
o karlı dağları aşacak?
O meydana kim varacak?
Boş ver, sobanın başı sıcak,
sen otur oturduğun yerde.’

Fakat adil padişah, ahali arasındaki bu şaşkınlığa aldırmayıp Bilge’nin sözüne güvenerek Himmet’i çağırılmış.

Himmet, mahmur gözlerle ve zoraki adımlarla sarayın avlusuna gelmiş. Ona durumu anlattıklarında,

‘Ben mi? Ben o karlı dağları nasıl aşarım? **ÜŞENİRİM, GİDEMEM...**’ diyerek görevi kabul etmek istememiş.

Ancak bu tembelliğin sonsuza dek sürecek hâli yokmuş. Tam o esnada, ahırdan bembeyaz, uzun mu uzun yeleli özel bir at getirilmiş. At avluya adım atar atmaz, meydandaki herkesin içine sevinç ve coşku dolmuş. İnsanların donuk bakışları bir anda canlanmış, kışın ayazında bile göğüslerinde iç ısıtan bir umut yeşermiş.

Atın rüzgârda savrulan yelesi etrafa
dalga dalga bir ‘şevk’ yayıyormuş.
Hikmetli hikâyelerle, umutlarla kırk
gün kırk gece boyunca beslenen bu
sihirli atın adı, hedefine, varılmak
istediği kutlu menzile ulaşma
anlamına gelen ‘Şevk’ imiş.

Padişah, Himmet’e doğru yaklaşmış ve Bilge’nin emanet ettiği, **ÜZERİNDE HİÇBİR ŞEY YAZMAYAN BEŞ TILSIMLI KÂÇIDI** uzatmış.

‘Al evlat,’ demiş padişah müşfik bir şekilde. ‘Ulu Bilge’nin sana emanetidir. Üstünde tek bir harf bile yazmadığına aldanma. Sen karlı dağlara ve zorlu sınavlara karşı cesaretle adım attıkça atının fısıldayacağı bu görünmez hikmetler sana yol gösterecektir.’

ŞEVK, Himmet'in yanına gelip başını onun omzuna şefkatle sürtmüş.

*O an Himmet'in kalbinde garip
bir sıcaklık, tatlı bir his belirmiş.
Birdenbire içindeki miskinlik
kabuğunun çatladığını hissetmiş.*

Şevk, toynaklarını yere vurarak Himmet'e tatlı bakışlarıyla şöyle demiş: